

Писмо из Тезеа

Ванредно издање^{SR}

Када смо одлучили,
заједно са свештеницима

одговорним за младе у Чилеу, да ће се наш други међународни сусрет у Латинској Америци одржати у Сантијагу од 8. - 12. децембра 2010., нисмо знали да ће 2010. бити година у којој ће, за Чилеанце, искушења бити сразмерна радостима. Припрема сусрета младих током целе ове године омогућила је неколико наше браће да искуси и једно и друго.

У исто време док су Чилеанци славили, заједно са другим латиноамеричким земљама, два века оснивања Републике, природне силе су им нанеле велике патње.

Земљотрес у фебруару је пре свега погодио најсиромашније. Али изливом великодушности која је потекла из дубине душе нације, Чилеанци су показали у којој мери су једна породица, уједињена у невољама. Многи млади Чилеанци су пошли да помогну онима који су изгубили куће и посао. Пружили су своје време и енергију да изграде „медиасагуас“, мале дрвене колибе које служе као привремени смештај.

У истој години, староседеоци Чилеа, нарочито неке групе племена Мапуче, изразили су своју патњу и захтеве дугим штрајком глађу.

Нешто касније, слике тридесет и три рудара враћених на површину земље након несреће у руднику обрадовале су целу нацију.

Почетком децембра, међународни сусрет је омогућио хиљадама младих, не само из Чилеа већ са целог континента, да поделе радости, туге и изазове и да тако заједно раде на стварању хуманијег света.

Били смо срећни да на овом сусрету угостимо и неке младе Хаићане. Њихово присуство нас је подсетило на огромне невоље које је јануара 2010. у њиховој земљи изазвао земљотрес. Ране нису ни приближно зацељене. Ако политичка и социјална ситуација дозвољава, посета овој земљи, између сусрета у Сантијагу и Европског сусрета у Ротердаму (крајем децембра 2010.), пружила би нам прилику да изразимо солидарност младих људи са свих континената, и пренесемо њихово дивљење: да и усред недаћа, вера одржава овај народ на ногама.

Наставићемо да се молимо са њима током наредне године:

Боже, наша надо, поверавамо ти народ Хаитија. Ужаснути несхватљивим страдањем невиних, молимо Те да надахнеш срца оних који доносе неопходну помоћ. Познајемо дубоку веру Хаићана. Помози онима који пате, ојачај оне који су оборени, утеши оне који тугују, излиј свој Дух самилости на овај дубоко погођен и дубоко вољен народ.

ПИСМО 2011

Писмо из Чилеа

РАДОСТ

Веселе срца живот је твој. Остави тугу иза се!¹
Овај позив верника који је живео давно пре Христа се односи и на нас данас.

У нашим животима пролазимо кроз искушења и патње, понекад и дуготрајне. Али увек желимо да покушамо поново открити радост живота.²

Одакле та радост долази?

Буди је неочекивани сусрет, дуготрајно пријатељство, уметничко стваралаштво, или лепота природе...

Пружена љубав у нама рађа срећу која нам постепено испуњава дубину душе.³

¹ Видети Сирах 30, 22-23. Исто тако, Хришћанин именом Хермас који је живео у другом веку пише: „Одени се у радост... Сви ће живети за Бога који скидају тугу и одевају се свом радошћу.”

² Оно што чини људски живот испуњеним нису спектакуларни успеси, већ спокојна радост која допире до дубине нашег срца. С тиме недовршени и искомадан облик сваког живота, са патњом, није уклоњен, али више не руши спокој.

³ Православни теолог Александар Шмеман (1921-1983) је написао у своме *Дневнику*: „Радост ни због чега, радост са оне стране, радост Божјег присуства и његовог додира са нашом душом. Искуство овог додира, ове радости (коју заиста „нико неће узети од нас“ јер је постала најдубљи део душе) ће онда одредити усмеравање мисли и поглед на живот.”

И то нас води ка свесном избору, да се поделимо за радост.

Понекад су они који пате у сиромаштву и беди у стању да спознају спонтану радост живљења, радост која се не да обесхрабрити.⁴

Када нас Свето Писмо стално поново позива на радост, показује нам њен извор. Та радост не зависи само од тренутних околности, она долази из поверења у Бога: „Радујте се свагда у Господу, и опет велим: радујте се... Господ је близу.”⁵

Христос није дошао да оснује религију која би била у сукобу са осталима. По њему је Бог делио нашу људскост како би сваки човек знао да је вољен вечном љубављу и тако нашао радост у заједништву са Богом. Кад верујемо у њега, наше очи се отварају још више према свему што је људско: мајчиној љубави према детету, преданости оних који се брину за болесне... У оваквим делима великодушности Христос је присутан, иако га понекад не препознајемо.⁶

Христос доноси корениту обнову човека. Прво је сам живео тај нови живот и борио се да остане веран. Вече пре његовог хапшења, преломио је хлеб говорећи ове тајанствене речи: „Ово је тело моје које се даје за вас.”⁷ Да, он је „Реч која постаде тело.”⁸ Преокренуо је неправедну смрт у дар свог живота. Васкрсе из мртвих, дахнуо је на своје ученике преносећи им Духа Светога, сам живот Божји.⁹

Свети Дух усађује радост васкрслог Христа у дубинама нашег бића. Она није само ту када је све лако. Када смо суочени са изазовним задацима, напор може поново да пробуди радост. Чак и у тренуцима искушења, она може да остане скривена као жар испод

пепела, а да се не угаси.¹⁰ Славећи допуштамо јој да поново извире у нама, и одједном се трепнутак осветљује.¹¹

САМИЛОСТ

Определити се за радост не значи бежати од животних проблема. Напротив, то нам помаже да се суочимо са стварношћу, па чак и са патњом.

Определити се за радост је неодвојиво од бриге за друге људе. То нас испуњава са неограниченом самилошћу.

Кушање Божије радости, ма како кратко, претвара нас у људе заједништва. Индивидуализам као пут до среће је илузија.¹²

Сведочити заједништво захтева храброст да се плива против струје. Свети Дух ће нам дати машту потребну да пронађемо начин да се приближимо онима који пате, како би смо их слушали и допустили да нас погоде болне ситуације.¹³

¹⁰ Отац Василије Гондикакис, игуман једног манастира на Светој Гори, исказао је то мистичним и песничким језиком: „Примером и уз помоћ Пресвете Девице, свака мирна и ведро душа, отворена Божјој вољи, може постати Богородица по благодати: зачети и родити малу радост која превазилази смрт.”

¹¹ Пред своје распеће, Исус рече својим ученицима: „И ви имате сада жалост; али ћу вас опет видети, и радоваће се срце ваше, и радост вашу нико неће узети од вас.” (Јован 16, 22).

¹² Јеврејски филозоф Мартин Бубер (1878-1965) је написао: „*Ти* ме среће по милости – не налази се тражењем. Али чињеница да му се обраћам основном речју *Ти*, чин је мога бића, оно што ме чини да постојим... Постајем оно што јесам са *Ти*; како постајем *Ја*, кажем *Ти*. Цео стваран живот је сусрет.”

¹³ Алберто Хуртадо (1901-1952) је чилеански светац, канонизиран од стране папе Бенедикта XVI 2005. године. Овај језуитски свештеник је обожаван у својој земљи јер је посветио живот сиромашнима. Отворио је „Домове Христа” где је примао бескућне, децу, мушкарце и жене у тешким ситуацијама. Имао је за свој животни мото следеће питање: шта би Христос урадио на мом месту? Године 1947. написао је о онима који су му поверени: „Прво што треба урадити је волети их... волети их толико да не можемо поднети њихове патње. Моја мисија није да их утешим лепим речима остављајући их у беди, док ја живим удобно и не недостаје ми ништа. Њихова патња мора да ме боли... Волети их тако да могу да живе, да људски живот расте у њима, како би се њихов ум отворио и како не би остали покрај пута. Ако их волимо знаћемо шта треба да учинимо за њих. Хоће ли ће они одговорити? Да, делимично... ништа није изгубљено што се ради са љубављу.”

⁴ Годинама касније још увек мислим на оне које сам срео на Хаитију приликом посете са братом Рожеом. У овој предивној земљи људи живе у потпуном сиромаштву. Не могу да заборавим мајке које често ујутру нису знале да ли ће имати довољно да прехране своју децу тог дана. И чак, за већину Хаићана, разорни земљотрес јануара 2010. није био у стању да доведе у питање поверење у Бога!

⁵ Филипљанима 4, 4-5.

⁶ Видети Матеј 25, 35-40.

⁷ Лука 22, 19.

⁸ Јован 1, 14.

⁹ Јован 20, 22.

Пут до среће, Исусовим стопама, лежи у даривању себе, из дана у дан. Својим животом, у великој једноставности, можемо да изразимо Божју љубав.

Ако би наше заједнице, парохије и групе младих постале све више места срдачне доброте и поверења! Места где примамо једни друге, где желимо да разумемо и подржимо друге, места где смо пажљиви према најслабијима, онима који нису у нашем уобичајеном кругу, онима који су сиромашнији од нас.

Један од обележја нашег времена је велика великодушност са којом толико људи долази у помоћ жртвама трагичних природних катастрофа. Како та великодушност може надахнути наша друштва, чак и у свакодневном животу?¹⁴

Колико год је материјална помоћ неопходна у ванредним ситуацијама, она није довољна. Важно је вратити правду унесрећенима.¹⁵

Хришћани у Латинској Америци нас подсећају да је борба против сиромаштва борба за правду. Правду у међународним односима, а не милостиња.¹⁶

Морамо научити да превазиђемо страх. Сви смо упознати са рефлексом самоодбране који се састоји у жељи да се задржимо на

сигурном, чак и на штету добробити других. А изгледа да је то све израженије у наше време у коме осећај несигурности расте. Шта може да нас спречи да се предамо страху? Није ли решење да кренемо ка другима, чак и онима који се чине претњом?

Имиграција је још једно обележје нашег времена. Понекад се доживљава као опасност, али је присутна стварност која већ обликује будућност.¹⁷

Следеће обележје нашег времена је растуће сиромаштво у богатим земљама, где су напуштено и изоловано често главни узроци економске неизвесности.

Претерано нагомилавање материјалних добра убија радост. Тако нас држи заробљене у зависти. Срећа лежи негде другде: избором једноставаног начина живота, радом не само за профит већ да би се дао смисао животу, дељењем са другима, свако може придонети стварању будућности мира. Бог не даје дух плашљивости већ дух љубави и унутрашње снаге.¹⁸

ПРАШТАЊЕ

Јеванђеље нас охрабрује да идемо још даље: правда се мора допуњавати праштањем, без кога људска друштва не могу да живе. У многим деловима света су ране историје дубоке. Усудимо се окончати оно што се данас окончати може. Тако се будућност мира, припремљена у Божјем срцу, може у потпуности развијати.

Вера у Божје праштање не значи заборављање преступа. Порука праштања никада не сме да се користи за оправдавање неправде. Напротив, вера у праштање нас чини слободнијим да препознамо наше мане, као и грешке и неправде око нас и у свету. На нама је да поправимо све што се може попра-

¹⁴ Током своје посете Британији, папа Бенедикт XVI је апелирао: „Свет је сведок да владе могу скупити огромне ресурсе да би се спасле финансијске институције сматране ‚превеликим да би пропале‘. Сигурно да људски развој светских народа није ништа мање важан: то је подухват вредан светске пажње, заиста ‚превелик да би пропао‘.”

¹⁵ „Није твоје власништво то што делиш сиромашнима, једноставно им враћаш оно што им припада. Јер ти сам чуваш само за себе оно што је дато на коришћење свима. Земља припада свима, а не само богатима, али је присвојена од стране неколико на штету свих који је обрађују. Дакле, далеко од чињења дела велике великодушности, ти само плаћаш свој дуг” (Амвросије Милански, четврти век).

¹⁶ У завршном документу сусрета из Апарециде (мај 2007.), Католичка црква у Латинској Америци пише: „Радити за глобално опште добро значи промовисање праведног регулисања економије, финансија и светске трговине. Од кључне је важности да се терет спољног дуга уклони у циљу подстицања улагања у развој и друштвену потрошњу. Глобални прописи би требало да буду осмишљени да се спречи и контролише спекулативно кретање капитала, да се промовише фер трговина и да се смање протекционистичке препреке моћних, да се обезбеде адекватне цене сировина које производе осиромашене земље и фер правила за привлачење и регулисање инвестиција и услуга.”

¹⁷ Наравно да миграција мора бити регулисана, али не страхом од странаца, већ стварном забринутошћу за њихову интеграцију. За имигранте, приоритети су проналажење стана, посла и учење језика. За земље домаћина, давање права подразумева и разумно очекивање дужности. Зар није позив Хришћана у овом контексту да покажу својим животима да страх од странца као таквог није оправдан? Упознавање једни других може бити први корак у превазилажењу страха који потиче из незнања.

¹⁸ Видети 2 Тимотеју 1, 7.

Предстојеће станице Ходочашћа поверења на Земљи

Са младима из целе Европе, брат Алојз и друга браћа ће отићи у Москву од 20. - 25. априла 2011., на прославу Велике Недеље и Васкрса са Руском православном црквом.

Током сусрета у Ротердаму биће објављено место 34. Европског сусрета младих који ће се одржати од 28. децембра 2011. до 1. јануара 2012.

Поруке примљене за сусрет у Ротердаму:
видети <http://www.taize.fr/sr>

вити. На овом тешком путу налазимо суштинску подршку: у заједници Цркве, Божје праштање поново може бити подарено.

Сваком човеку треба опроштај баш колико и дневни хлеб.¹⁹ Бог га даје увек безусловно, „Он ти прашта све грехе.”²⁰ Ширење руку у молитви је једноставни гест којим може да се изрази наша жеља да га примимо.

Када се молимо у молитви Оче наш: „Опрости нам дугове наше, као што и ми опраштамо...”, Божје праштање нас већ дотиче. То нису празне речи: нешто се дешава када се молимо користећи ове речи којим нас је сам Исус учио. А онда смо спремни да опростимо, и не осуђујемо дефинитивно другога када смо повређени.

Христос увек разликује особу од лошег дела. До свог последњег даха на крсту, одбијао је да икога осуди. Није умањио грех, напротив, преузео га је на себе.

Постоје ситуације у којима не успевамо да опростимо. Рана је превелика. Онда требамо да запамтимо да Божје праштање никада не

изостаје. Ми понекад успевамо да праштамо само постепено. Жеља да се опрости је већ први корак, чак и када је та жеља и даље са укусом горчине.

Праштањем Бог чини више од брисања греха. Он даје нови живот у својем пријатељству кога даноноћно обасјава Дух Свети.

Примање и дељење Божјег опроштаја је пут који је Христос отворио. Њиме напређујемо упркос нашим слабостма и нашим ранама. Христос нас не претвара у људе који су већ постигли циљ.

Сиромаси Јеванђеља, ми Хришћани не тврдимо да смо бољи од других. Оно што нас карактерише је једноставно избор да припадамо Христу. У тој одлуци желимо да будемо потпуно доследни.²¹

Сви можемо доћи до овог открића: праштање примљено или дано ствара радост. Спознаја да нам је опрштено можда је једна од најдубљих, најослобађајућих радости. Извор је унутрашњег мира који Христос жели да нам саопшти. Тај мир ће нас одвести далеко, зрачиће према другима и свету.²²

f. Alois

¹⁹ Сузана де Дијетрих (1891-1981), протестантска теолошкиња која је на почецима Тезеа охрабрила брата Рожеа и прву браћу да не оклевају да се обавежу у заједници за читав живот, пише: „Хришћанин је човек који живи од опроштаја, који зна да сваки дан крши Божије заповести, али који се такође сваки дан враћа Богу и зна са непобедивом сигурношћу да ће Бог имати последњу реч у његовом животу. Христос га је узео на себе, преузео је одговорност за њега пред својим Оцем. Он није сам у својој борби, и Онај коме се предао никада га неће напустити. Његово поуздање се не заснива на ономе што он већ јесте, већ на ономе што је Бог, на верности и љубави Божјој откривеној у Исусу Христу. Зато га његов успех не заслепљује и његови поразии га не обесхрабрују. Он увек устаје јер не припада себи, већ припада Другом.”

²⁰ Псалам 103, 3. Цео овај псалам пева о Божјем праштању. А пророк Исаија, у мрачном периоду историје, подсетио је народ да Бог увек прашта, рекавши: „Расућу као облак преступе твоје, и грехе твоје као маглу...” (Исаија 44,22).

²¹ „Хришћани не припадају Исусу Христу само тако као што му сви људи недвосмислено припадају, него тако да све што Исус Христос чини у свету постаје смисао и њиховог деловања, борба коју Исус Христос води у тами против таме постаје борба којој се и они предају.” (Карл Барт, 1886-1968)

²² Серафим Саровски, руски монах из 19. века (1759-1833), пише: „Стегни миран дух и хиљаде ће се спасити око тебе.”